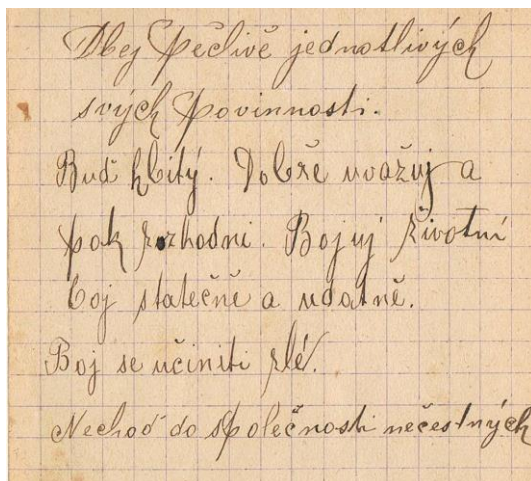

Dívám se, dívám z břehu na břeh – jednou je blízko, podruhé daleko.....
Střípky z druhého dílu rodinné kroniky, psané formou deníku,
v němž se prolíná současnost s minulostí – III

Úvodem několik vlastnoručně psaných zásad mého dědečka Josefa Vaníčka (1867 – 1937)

V Žehuni 16. června 2011 - Milá rodino Nováková z Plzně, děkuji za Váš dopis, voní pro mne dálkou, protože moje teritorium se s přibývajícím věkem postupně zmenšuje. Díky internetu, skype a facebooku udržuji alespoň přátelské kontakty se světem. Můj cestovatelský okruh se omezuje na Městec Králové, Poděbrady, Nymburk a Kolín. V Poděbradech bydlí dcera Adéla, občas tam také potřebuji vyřídit nějaké kronikářské záležitosti v muzeu, navštívit lékaře, ve vazačské dílně zadat vazbu kronikářských materiálů. Včera jsem byla na poliklinice v Nymburce na vyšetření densitometrie. Často také zajíždím do královéměstecké nemocnice a za drobnými nákupy, zřídka do Kolína za kulturním povznesením, častěji k dceři Lilině.

Moje kroky v posledním roce nejčastěji směřují k areálu nemovité kulturní památky kostela sv. Gotharda, jehož součástí je také barokní kostnice, jejíž osud mi nedá často klidně spát. Nechci si připustit, že jsem si ukrojila velké sousto, protože vidím, že ti, kteří by měli mít o její zachování především zájem, jsou přinejmenším lhostejní.

Vypisování všech potíží, které mé bohulibé snahy provázejí, by bylo dlouhé. Nepoučila jsem se průvodními problémy při zavádění nové přípojky elektřiny do kostela - to se mi podařilo - v kostele se svítí, varhany fungují bez obtížného šlapání měchů. Současné problémy jsou nesrovnatelně těžší. Jediné, co se mi podařilo - utvořit tzv. tým aktivistů pro záchranu kostnice, jejichž prostřednictvím aktivujeme duchovního správce naší žehuňské farnosti sídlícího v Poděbradech a díky novému starostovi také postupně zastupitelstvo obce, které si začíná pomalu uvědomovat, že máme v obci něco mimořádného, co je třeba pro budoucí věky zachovat.

Dobrovolníkům se podařilo vykonat na kostnici i na kostele mnoho práce: zajistit drobné opravy oken a střechy, odstranit v areálu starého hřbitova, který kostel a kostnici obklopuje, náletové dřeviny, srovnat pokácené pomníky, pravidelně vysekávat křiviny a trávu a udržovat celý prostor starého hřbitova, na němž se již nepohrývá, v náležitém pořádku. Dosud jsme práci prováděli prakticky dobrovolnými brigádami seniorů, až jsem na to při poslední březnové brigádě doplatila. Po přechozené chřipce se mi rozbouril revmatismus, takže jsem v péči revmatoložky.

Podařilo se nám přesvědčit pana probošta k podání žádosti o dotaci k Středočeskému Fondu kultury a obnovy památek, ale tu jsme museli jeho jménem za pomoci obecního úřadu vypracovat sami. Žádost měla všechny náležitosti, vše vypadalo nadějně, ale dotaci nedostaneme. Tak zatím sbíráme

korunku ke korunce, během posledních pěti dní jsem měla tři prohlídky areálu, ale štědrostí návštěvníci příliš neoplývají. Vstupné stanovit nemůžeme, tak spoléháme pouze na šlechetnost dárců. Těch více jak 38 000 korun, které se nám podařilo od loňského srpna pracně shromáždit, je podloženo nevyčísitelným počtem hodin nejrůznějších činností. Podařilo se nám získat popularitu kostnice nejen v regionálním, ale i v celostátní tisku, ale to je vše. Máme všechna doporučení památkářů, projekt, stavební povolení, ale to hlavní – peníze – nám chybí. Nevzdáváme se, ale bude to běh na dlouhou trať.

Při Noci kostelů 27. května proběhl mimo prohlídky všech prostor také úspěšný koncert, další charitativní koncert pořádáme tuto neděli. Neméně náročným okruhem mé činnosti jsou úkoly, které vyplývají s plánovanými oslavami 875. výročí založení obce a 130. výročí vzniku Sboru dobrovolných hasičů. Více jak stostránkový sborník mám v hrubých rysech hotový a nyní pomalu končí také půlroční snahy pořídit pro mou rodnou obec znak a prapor. První etapou bylo sbírat zkušenosti, jak znaku dosáhnout, dále ve spolupráci s občany a ve shodě s historickými kořeny obce vyhmátnout tzv. figury, které by měl znak obsahovat, následovalo oslovení dvou heraldiků, vybrat toho pravého, který by vyhovoval také po stránce finančních nákladů. Znak a prapor musí schvalovat Sněmovna, a to také trvá nějakou dobu, než se tam sejde několik žádostí a ke vlastnímu schválení uzraje čas.

Všechna tato činnost mi zaplňuje většinu času. Snažím se ukrást také nějakou chvilku pro zahradu, vaření mi mnoho času nezabere, lehký oběd doplňuji salátem ze zeleniny z vlastní sklizně, ve skleníku už budu sklízet první papriky, na zahradě dozrávají maliny, pouze rybíz zmrzl a kupodivu i zimní jablka, letní a poloraná nějaká jsou.

Jsem vděčná za každý den, který prožiji bez větších bolestí nosných kloubů, necítím osamělost, během dne se mi sejdou i více než čtyři návštěvy – někdy přátelské, často pracovní. Věřím, že také současné zdravotní problémy časem překonám.

Přeji Vám všem pohodu a doufám, že Vás ještě někdy v Žehuni přivítám – Ludmila Tvrđíková“

Dopis psaný 1. září 2011 Bc. Romanu Šulcovi: „Milý Romane, pro upřesnění bych ráda sdělila, co je v naší záležitosti nového. Dnes navštívila z iniciativy pana starosty Ing. Karla Horáka areál kostela sv. Gotharda pracovnice NPÚ Mgr. Jindřiška Černochová. Prohlídky areálu se účastnil starosta obce, Ing. Libor Vondruška a já. Cílem bylo seznámit ji především se současným stavem kostela, kostnice, případně zjistit jakým způsobem by se mohla postavit část spadlého severního opukového hrazení mezi hřbitovem a farou, protože za dešťů hrozí zřícení severní kostelní zdi.

Předchozí den prohlížel krovy kostela, kostnice i interiér kostela odborný pracovník firmy www. Mykos.cz. Tato firma provádí ošetření sakrálních a ostatních historických památek na celém našem území. Její pracovník potvrdil naši domněnku – nejen hlavní krov, ale i ostatní krovy kostela i kostnice jsou napadeny dřevomorkou, červotočem a dalším blíže nespecifikovaným hmyzem. Dřevomorkou je napadena i severní stěna zimní kaple a částečně i zákristie.....“ Dále podrobně líčím podstatnou část kroků, které byly vykonány k záchraně kostela v minulosti.

Dopis pokračuje: „Starosta obce Ing. Karel Horák plánuje podle výsledku odborníka firmy Mykos pokračovat v dalších neodkladných pracích na záchraně této nemovité památky jako celku, tj. kostela i kostnice. Uskutečnění těchto našich snah je ovšem podmíněno získáním dotace, kterou po prvním neúspěchu plánuje podat opět starosta naší obce jménem Římskokatolické farnosti Žehuň. V sobotu 10. září 2011 plánujeme podruhé otevřít v rámci Dnů evropského dědictví brány celého areálu.....“

Když jsem 2. září 2011 po jedné hodině v noci doposlouchala Smetanovu Mou vlast, otevřela jsem počítač, vedena snahou ze všeho se vypsát. Najednou jsem ale zjistila, že má slovní zásoba je chudá, že nedokáži vyjádřit všechno, co naplňuje mé rozjité nitro. A tak jsem hledala berličku, která mi pomůže. Otevřela jsem tyto vzpomínky, zběžně prolétla stránku po stránce a kriticky zvažovala, bude-li jednou někdo tyto řádky číst, zda zvládne překonat časové přesuny a alespoň zčásti se dokáže přiblížit do pocitů jedné lidské bytosti, jejíž snahou bylo nežít nadarmo, úmyslně nikomu neubližovat a odpouštět.

11. září 2011 mi píše sousedka paní Regina Kopečná z Japonska; pro nahlédnutí do jiného světa jej uvádím celý: „Dobrý den, moc vás zdravím ještě z horkého Japonska. Je období tajfunů, a jak se valí přes Tichý oceán na japonské ostrovy a na pevninu, ženou před sebou ten horký vzduch a vlhko. Nedá se dýchat, přes den je 32 stupňů, v noci se ochladí na 27. Je moc hezké, že jsme si tu protáhli léto, ale pracovat se při tom nedá.

Abych si jen nestěžovala. Máme pevný pracovní týden a víkendy volné. Pracovní týden začíná v sobotu a končí ve středu. Víkend - čtvrtek a pátek. Je to rozhodnutí japonské vlády, aby se trochu vyrovnal a stabilizoval odběr elektřiny po havárii jaderné elektrárny. Velké podniky a tím i velcí odběratelé mají do konce září takto poupravený pracovní režim.

O víkendu jsme byli v japonských lázních Gero. Je to ve vnitrozemí v horách. Vše založené na tom, že se ubytujete v hotelu, a pak už jen spíte, jíte a válíte se v bazénu s horkou přírodní minerální vodou. Mám to tu moc ráda. Relaxuji, vidím se s mými japonskými přáteli a samozřejmě také pracuji. A stejně tak se zase budu těšit domů, to znamená i do Žehuňky. Snad začátkem října už budu pracovat na zahrádce na čísle 150.

Mějte se moc hezky, hodně pozdravů paní Eliášové, Vaším sousedům a všem návštěvníkům knihovny. – Regina“

3. října 2011 piší e-mail duchovnímu správci naší farnosti Mons. Vladimíru Hronkovi a liším podrobně závady na jednotlivých objektech historického areálu kostela sv. Gotharda: „Vážený pane probošte, bezprostředně po Vašem dnešním rozhovoru s panem starostou, kterému jsme byly s paní magistrkou Vaňkovou přítomny, jsme úpěnlivě přemýšlely, jak snahám aktivistů pomoci, aby se celá záležitost posunula co nejdříve kupředu. Velice nás těší, že současný pan starosta na rozdíl od Mgr. Novotného, který se v počátcích našich snah hodlal angažovat pouze při opravách kostnice, má zájem na zachování celého historického areálu, zejména o zachování kostela sv. Gotharda, který jak stále zřetelněji zjišťujeme, potřebuje neodkladnou záchranu daleko naléhavěji než samotná kostnice. My aktivisté jsme si také plně vědomi, že projekt je pouze prvním krokem, bez něhož bychom nemohli žádat o dotace a že teprve potom nastanou léta a léta prací, čehož je záchrana choťovického kostela Narození Panny Marie jasným dokladem. Ostatně, my kteří a které se o provoz a pořádek v kostele pravidelně staráme, vidíme na vlastní oči, jak zub času neúprosně pokračuje ve svém zákazonosném díle. Dřevomorku máme dnes už nejen v trámech střechy, ale i v zimní kapli a dokonce v sakristii.

V podrobné historii kostela sv. Gotharda, kterou piší, čteme tento zápis: „Z další podnětnou iniciativou přišla někdejší pracovnice Ministerstva kultury ČR Mgr. Libuše Vaňková-Lohnická, která zařídila na den 27. dubna 2007 v kostele jednání, jehož se účastnili kromě ní P. Mgr. Ing. Zdeněk Novák, Ing. Alexandra Burešová z Národního památkového ústavu, Územního odborného pracoviště středních Čech Praha, paní Ivana Imramovská ze Stavebního úřadu Kolín, starosta obce pan Václav Fišer a já jako kronikářka obce.

Po zevrubné prohlídce exteriéru, interiéru i krovů kostela komise konstatovala, že střední vazný trám je napaden dřevokaznými houbami, trámovkou, střecha utrpěla několikrát velké škody při vichřicích, ve špatném stavu jsou okapy, takže voda odtéká na fasádu, v interiéru vzlíná vlhkost do výše 80 cm, ve velmi špatném stavu je okno v presbytáři, trhliny ve stropní klenbě presbytáře způsobují opadávání velkých kusů omítky i zdiva. Svrchní omítka odpadáva také ze stropů v obou sakristiích. Celkový stav kostela je havarijní. Komise doporučila provést statický posudek statikem se zkušenostmi s historickými konstrukcemi a podle toho pokračovat v opravách kostela.

P. Mgr. Ing. Zdeněk Novák plánoval nejprve elektroinstalaci a slíbil dát provést statický posudek a podle jeho výsledku pokračovat v záchraně kostela. Věřili jsme, že se to v brzké době uskuteční. Skutečně věřili. Zůstalo však jen u doporučení a plánování. P. Mgr. Ing. Zdeněk Novák byl k 1. srpnu 2007 přeložen ke Katedrální kapitule při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové...

Dnes se naše vzpomínky vracejí o čtyři a půl roku zpátky a hodnotíme, co se za tu dobu pro záchranu kostela vykonalo. Podařilo se nám zásluhou aktivistů zavést do kostela elektřinu, několikrát

zamezit protékání střechy, spravit několik oken v kostele, vyčisti věž od holubího trusu, uvést do provizorního provozu hodiny, ořezat na stromech suché větve, odstranit náletový strom, který narušoval statiku kostnice, odstranit z kostnice letité nánosy, udržovat pořádek na starém hřbitově. Na tyto práce naše síly stačily.

To nezbytné je, vážený pane probošte, nyní Vaše pomoc, o které jste nás dnes k naší radosti ujistil. Dovolujeme si tedy vyslovit ještě jedno podstatné přání, vlastně prosbu. Buďte tak laskav a s jejím splněním, prosím, neotálejte! Nejen farníci, věrní pravidelným bohoslužbám, ale i ostatní obyvatelé, kteří sice kostel navštíví jen několikrát do roka při tradičních koncertech, se o osud kostela zajímají a jeho stav jim není lhostejný.

A navíc ve dnech 6., 7. a 8. července 2012 bude slavit naše obec 875. výročí svého založení. Obec čeká každým dnem zprávu z Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR o schválení obecních symbolů, které hodláme při těchto oslavách nechat v kostele posvětit. Všechny naše snahy směřují k zabezpečení těchto slavných dnů. Starost o osud celého areálu kostela sv. Gotharda, nemovité kulturní památky zapsané do Ústředního seznamu kulturních památek ČR, je středem zájmu všech našich občanů.

Její další osud máte, vážený pane probošte, nyní ve svých rukou hlavně Vy. Nenechte proto, prosím, otálením zmařit laskavou nabídku pana starosty podat žádost o dotaci včas. Myslíme si, že kladným vyřízením dotace pro choťovický kostel osvědčil pan starosta svou erudici v této záležitosti.

Vážený pane probošte, prosím Vás jménem všech aktivistů pro záchranu už ne jen pouhé kostnice, ale celého areálu, jménem obecního úřadu i jménem všech žehuňských občanů o Vaši laskavost projednat na potřebných místech přednostně tuto záležitost v nejkratší možné době.

Vážený pane probošte, děkuji předem za Vaši angažovanost v záležitosti, která se jeví nejen nám laikům, ale odborníkům rok od roku naléhavější. Prosím podat zprávu o výsledku jednání buď mně nebo přímo panu starostovi.

S přáním dobrého pořízení a se srdečným pozdravem - Ludmila Tvrdíková”

V dalším dopise píše: „Vážený pane probošte, dovoluji si zaslat Vám ještě důležité doplňky k předešlé zprávě, které mnohé ozřejmí. Věřím, že předešla zpráva došla, i když nebyla od Vás potvrzena.

Dnes mi při návštěvě obecního úřadu předal pan starosta celou složku velice závažných dokumentů z obecního archivu o provedených a plánovaných opravách areálu kostela sv. Gotharda, o kterých jsme neměli potuchy. Při jejich předchozí znalosti, bychom pravděpodobně vedli naše snahy od počátku jiným směrem.

Mezi nimi mě oslovil jako první obsah přípisu z Okresního národního výboru - odboru kultury Nymburk z 24. 8. 1984, v němž tehdejší vedoucí odboru kultury nařizuje místnímu národnímu výboru vést vlastníka nemovitosti k povinnosti udržovat památku v dobrém stavu. Ostatně areál kostela sv. Gotharda byl prohlášen nemovitou kulturní památkou už za doby totality v roce 1958. Předpokládám proto, že nedopustit zánik této nemovité památky je zvláště dnes prvořadým úkolem.

Dále následuje celá objemná složka dokumentů, kdy se na základě prvního úvodního stavebně statistického posudku provedeného už před dvaceti lety, v červnu 1991 Ing. Janem Vinařem provedly první nákladné záchranné práce na věžích kostela. Dále se v roce 1997 restaurovala nedaleko kostela socha sv. Jana Nepomuckého, také nemovitá kulturní památka. Plánovala se také oprava vstupní brány k areálu; k opravě však nedošlo. Smutné je, že ze tří soch na ohradní zdi kostela, restaurovaných v roce 2000, nám po roce 2002 zbyla jen socha sv. Linhart, umístěná dnes v kostele. Ty dvě ztracené sochy nám už dnes nikdo nevrátí. To další, co z dokumentů vyplývá, se však zachránit dá, a je to naším úkolem, byť je dnes čas ne za pět minut dvanáct, ale pět minut po dvanácté.

V přípisu Okresního úřadu Nymburk - referátu regionálního rozvoje- ze dne 7. 5. 1997 se uvádí toto: „..... Po realizaci plánovaných oprav krytiny a nátěru klempířských prvků je nutná revize odvodnění okolí stavby, aby nedocházelo k podmáčení základové spáry. Stékání vody k základům je příčinou vzniku statických poruch objektu. Nezbytné je prověření stavu krovu a funkce jeho dodatečně

provedených úprav. Doporučujeme zadat zpracování statického posudku specialistovi. Nejvhodnější by patrně bylo kontaktovat společnost MURUS, Ing. Vinaře, který provedl již v roce 1991 úvodní stavebně statický průzkum.....Zároveň s kostelem by měla být připravena i oprava sousední kostnice, která je rovněž prohlášenou kulturní památkou. Do objektu zatéká a hrozí nebezpečí havárie krovu a stropní konstrukce....“

V dopisu panu probošтови pokračuji ve výčtu letitých závad:

„23. června 1998 inicioval administrátor P. Václav Netuka na kostele demontáž starých žlabů, svodů a háků a montáž nových. Práce provedly ve spolupráci klempířské firmy Ondřeje Vraníka a Pavla Slavička; při vichřici v roce 2002 byly však žlaby, odpadní trubky i střešní krytina opět značně poškozeny, a to je také jednou z podstatných příčin dnešních závad.

25. 2. 1999 provedl Mgr. Vácha prohlídku vazební konstrukce na kostele a zjistil, že nosný trám této konstrukce je do hloubky 6 cm zpuchřelý a hrozí proto její zhroucení. Toto je další kusá zpráva. Daleko víc vyjadřuje Stavebně-statický posudek, který vypracoval v prosinci 1999 opět Ing. Jan Vinař, a to byl stav před více jak dvanácti lety. Pro závažnost závad příkládám v příloze celé jeho znění. Při jeho tehdejší znalosti, by bývala nemusela Mgr. Vaňková iniciovat v roce 2007 další komisi, ale mělo se už tehdy začít se záchrannými pracemi.

Vážený pane probošte, sdělte mi, prosím, v nejkratší možné době, zda obě zprávy došly, hlavně dnešní přílohy, protože v poslední době jsem zprávu o jejich doručení neobdržela....

Děkuji za Vaši vstřícnost v této záležitosti, ve kterou po Vašem ujištění po poslední nedělní bohoslužbě věříme. Se srdečným pozdravem - Ludmila Tvrdíková”

20. října 2011 píše starostce obce Ohaře Ing. Vieře Obešlové: „Milá Viero, děkuji za vzpomínku i pozvání na koncert. Pravděpodobně se ale do Ohař nedostanu, pan Věřiš má zdravotní problémy, takže i naše naplánované akce vydat se za historií do nejbližšího okolí, se neuskutečnily. Naposledy jsem ho přiměla v červenci k návštěvě hradiště v Libici nad Cidlinou, konala se tam akce na závěr další etapy archeologického průzkumu; byl ale mrzutý, že mu nebylo dobře.

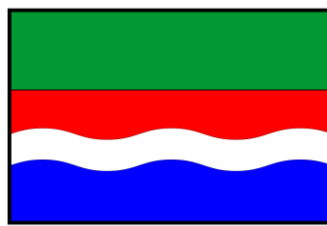
Na facebook skutečně mnoho nechodím, používám ho jen při propagaci nějaké naší záležitosti, která se týká areálu kostela sv. Gotharda, jinak to považuji za ztrátu času. Teprve minulý týden mi předala pracovnice obecního úřadu celý fascikl dokumentů, z nichž jsem po prostudování zjistila, že úvodní statický posudek na kostel prováděl už v roce 1991 Ing. Vinař. Další kompletní statický posudek prováděl v roce 1999 také on. Z něho vyplývá, že už tehdy byl stav kostela ve třech zkoumaných oblastech havarijní. O tomto statickém posudku nikdo nevěděl, nebo se aspoň všichni tak tvářili.

Dotaci jsme nedostali a těch 48 tisíc, co se nám podařilo horko těžko dát dohromady, nevíme na co dřív použít. Upřednostňujeme získat projekt na kostel – na kostnici projekt máme - a předpokládáme, že ten statický posudek z roku 1999 by stačil „oprášit“. Podařilo se nám po peripetích s panem proboštem konečně znovu zaangažovat Ing. Vinaře, který s panem proboštem už léta spolupracoval v Kutné Hoře na chrámu sv. Barbory přes paní Fundovou, a několik let i na filiálním kostele v Choťovicích.

Pan starosta dokonce uvažoval o tom, zda by církev byla ochotná převést kostel na obec, že by pak snad všechno bylo průchodnější; v to ale nevěřím. Nyní je pozván na jednání ke starostovi Semerádovi do Cerhenic, od kterého si slibuje nějaký posun v náš prospěch.

To je tak, milá Viero, v kostce to podstatné. Ještě něco, ve dnech 18., 19. a 20. října má probíhat výlov Žehuňského rybníka. Pokud se rozhodneš Žehuň navštívit, jsi vítána. Jedině ve středu tu budu mít rodinu. Poutě a posvícení neslavím, ale výlov Žehuňského rybníka ano.....“

V dopise paní Evě Svobodové mezi jiným 23. ledna 2012 píše: „.....Ve čtvrtek 26. ledna 2012 jsme pozváni do kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na slavnostní předání dekretu o udělení znaku a vlajky obce Žehuň předsedkyní Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky paní Miroslavou Němcovou.

Znak obsahuje tři základní barvy. První barevná část ve znaku je barva zelená, která znázorňuje hluboké lesy a neprostupné hvozdy, které musely být odstraněny žehem (odtud název obce Žehuň). Ohně znázorňuje barva červená, další barvou je barva bílá, která představuje tok řeky Cidliny, jež protéká obcí a napájí rybník.

Barva modrá symbolizuje Žehuňský rybník. První Státní přírodní rezervace zde byla založena už roku 1948. Přídavné znaky v jednotlivých barvách: v barvě zelené je vložena zlatá kniha, která představuje soubor kronik obce. První kronika byla založena v roce 1838.

V barvě červené znázorňuje zlatá berle řád Benediktinů z Opatovic, kteří, jak je první písemnou zprávou doloženo, postavili v Žehuni románský kostel zasvěcený svatému Gothardovi.

V modrém pruhu je figura zlatého kapra, což je znak rybářů a rybníkářů. Kapr má zlatou barvu proto, že Žehuňský rybník byl založen v roce 1492-1497 jako královský rybník.

Dopis mému bratranci, akademickému malíři doc. Jiřímu Stejskalovi, který přispěl do sborníku vydanému k 875. výročí obce svými kresbami: „V Žehuni 29. ledna 2012 - Milý Jiří, zdravím Tě ze Žehuně. Po návratu z léčebného pobytu se nahrnulo s oslavami tolik práce, že jsem ještě ani nevybalila pořádně zavazadlo z nemocnice. Píši texty na informační panely pro obec, kompletuji podle pokynů zastupitelstva programy na ty tři slavné dny, připravuji program na další setkání seniorů, protože jsme si my senioři z mého popudu vzali na bedra velké sousto - instalovat v kulturním domě, mém rodném domě, historickém domě, v někdejším Vaničkově zájezdním hostinci, výstavu „Pohled do domovů našich babiček a dědečků.“ Sháníme trojrozměrné exponáty, které hodláme vystavit, sestavuji seznam dobrovolníků, kteří jsou ochotni výstavy hlídat. Budu zajišťovat ještě druhou expozici kronik v prostorách školy a potom povedu návštěvníky po historických a přírodních památkách Žehuně. A na to všechno se nabalují další a další úkoly.

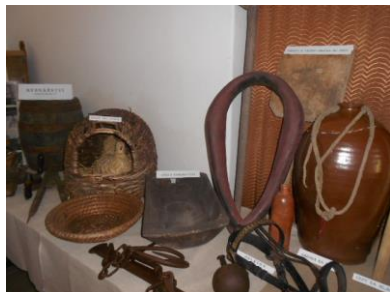
Ve čtvrtek 26. ledna 2012 jsem byla s naším panem starostou Ing. Karlem Horákem přebírat v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky od paní předsedkyně Miroslavy Němcové dekret o udělení znaku a vlajky obce....“

Tento dopis mi došel bezprostředně po oslavách 10. července 2012 od knihovnice z Plzně: „Dobrý den, paní učitelko, srdečně zdravím z Plzně. Chci Vám především poděkovat za všechno, co pro uchování „žehuňské“ historie podnikáte a zároveň se na Vás obracím s prosbou. Ráda bych publikaci „Pohled na Žehuň a okolí v průběhu věků“ uložila do fondu naší plzeňské knihovny, a tím dosáhla i toho, že se údaje o její existenci objeví v celostátním elektronickém katalogu dokumentů a bude možné ji vyhledat na netu kdekoli a kdykoli. Podstatné údaje pro záznam samozřejmě získám přímo z knihy, ale Vás chci ještě požádat o vaše osobní údaje, které použiji k rozšíření informace o autorovi. Snad Vám to nebude vadit. Jde mi o datum a místo narození.

Ještě jednou Vám děkuji za krásné slavnostní dny, mějte se hezky,
hodně zdraví přeje Martina Kuncová 😊 - Ouřadová”

„Vážená paní Tvrdíková, nejprve chválu - při oslavách jsme si se ženou prohlédli výstavu „Pohled do domovů našich babiček a dědečků“ a „Žehuň minulá a současná“. Vše se nám moc líbilo a s každým krokem jsme si uvědomovali, co práce a organizačního úsilí to stálo. Bylo to moc pěkné, poučné a k tomu všemu Vaše vynikající vytríbená publikace „Pohled na Žehuň a okolí“, prostě nádhera, děkujeme. Ivanka a Míla Šafaříkovi“

12. července 2012 píši opět bratraci Jiřímu Stejskalovi do Soběslavi: „ Milý Jiří, stále ještě doznívají v Žehuni oslavy; tuto a příští sobotu jsou ještě zpřístupněny ve škole výstavy obecních a školních kronik, expozice myslivců a rybářů a v kulturním domě, v mém rodném domě čp. 11, výstava „Pohled do domovů našich babiček a dědečků“. Posílám několik malých záběrů.

Takto píše 12. července 2012 starosta obce Dobšice Ing. František Malý:

„ Dobrý večer, vážená paní Tvrdíková, jsem rád, že mohu Žehuňákům poblahopřát ke zvládnutí tak velké akce. Vím, co je za tím skryté práce. Vím také, že se na celé organizaci podílela spousta lidí, ale chtěl bych vyjádřit uznání a obdiv především Vám. Uznání za vynikající zpracování publikace o Žehuni a okolí, která je co do obsahu a rozsahu ojedinělá a stylem vyprávění blízká mému sluchu. A obdiv jak to všechno zvládnete a dokážete i po létech strhnout svým zaujetím i ostatní. Nádherná byla i výstava z historie a je jen ku prospěchu, že byla prodloužena. I když jsem se nezúčastnil z časových důvodů zahájení, tak jsem pátek i sobotu oslavám věnoval a setkal se s mnoha známými i neznámými lidmi a ohlasy byly veskrze pozitivní. - Zdraví F.M. ”

„Dobré jitro, milý Františku, vážený pane starosto, děkuji za Tvé uznání, budu je tlumočit všem těm, kteří se na organizaci oslav podíleli, a nebylo jich vskutku málo. Ze srdce přeji Tobě, celé Tvé rodině i všem Dobšičákům (zní mi to nějak lépe než Dobšanům – my jsme odjakživa Žehuňáci a vy Dobšičáci -) jen a jen pohodu. Stále věřím, že vztahy Žehuně a Dobšic dospějí v brzké době do polohy, která bude na úrovni, oproštěná od všeho, co kalí dobré lidské soužití. Věřím a nepřestávám věřit!

Srdečně zdravím - Ludmila Tvrdíková”

Odpověď na zhodnocení oslav místostarostovi obce Dobšice:

„Milý Oldo, vážený pane místostarosto, děkuji nejen za Tvoji reakci na moji včerejší přátelskou návštěvu u příbuzných a milých přátel v Dobšicích, ale též za Tvoje vyčerpávající zhodnocení celých oslav. Ano, tak by to mělo být, hodnotit klady a zápory a přijmout oboje. To bohužel velice často chybí a konstruktivní kritika se nepřijímá, nebo přijímá se zlobou, což je ještě horší.

Začínám se pozvolna a nepatrně z toho maratónu vzpamatovávat, a tak jsem se rozhodla udělat si včera první oddechový den a vydala jsem se do Dobšic.

Sama jsem z oslav neměla vůbec nic. Ostatně ani jsem nic nečekala. Svěcení praporu jsem prožila prováděním návštěvníků v kostnici, kterou jsem si „revitalizovala“ tak, že jsem sebrala několik uvolněných kostí a prostor vysmýčila a vymetla. Měla jsem hovořit v kostele před svěcením o významu

jednotlivých figur ve znaku a barev na praporu, a když pak přišel pan probošt a ptám se, zda už mám jít, dozvěděla jsem se, že je vše hotovo. Mrzelo mě, že z koncertu jsem zastihla pouze závěr. I ten byl velice pěkný.

Další dva dny jsem pendlovala mezi kulturním domem a školou, zpestřením byla sobotní více jak dvouhodinová procházka po historických a přírodních památkách Žehuně. Eminentní zájem jsem měla o zdar výstavy „Pohled do domovů našich babiček a dědečků“, o vytvoření milého prostředí v mém rodném domě, v prostorách, kde mě stále oslovuje dech vzpomínek na osoby mě blízké a milé. Další můj zájem směřoval k výstavě kronik a dokumentů, které jsem z celé záplavy dokumentů pečlivě vybírala, ale byla jsem velice ráda, že vlastní instalace se ujala paní učitelka Marta Jiroudková, kterou jsem po dvouleté přesvědčovací kampani doufám konečně získala k pokračování mé čtyřiapadesátileté kronikářské práce. Byla se mnou letos také na kronikářském aktivu v Lysé nad Labem. Zatím ještě kronikářské žezlo neodkládám, ale v mém věku musím myslet na budoucího nástupce.

Nemenší zájem jsem věnovala zajištění výstav obrazů dvou regionálních malířů: pana Miloslava Boreckého z Poděbrad a pana Jiřího Matějky z Chlumce nad Cidlinou. Práci, ale i radost, mi působila též komorní výstava obrazů pana Chaloupky v naší knihovně. Výběr zvětšených fotografií z kroniky se uplatnil v hasičské zbrojnici a několik dokumentů z kroniky použili také rybáři a myslivci.

Co se dělo který den na hřišti, jsem se dozvěděla až po oslavách, kdy se ke mně dostaly fotografie. Ale ani toho nelituji. Co jsem si předsevzala, to jsem splnila. Naplňuje mě alespoň radost, že se mi podařilo přesvědčit po počáteční nevěře obecní zastupitelstvo, že oslavy budou vhodnou příležitostí zajistit obci znak a prapor.

Opravdu velice zdařilá byla výstava myslivců i rybářů. Obě jsem navštívila také několikrát. Na hřiště, kde po tři dny probíhala podstatná část oslav, jsem se dostala na pouhou hodinku až odpoledne v neděli. Podle ankety na webu obce se nejvíce líbil pátek i s tou večerní kalamitou, na druhém místě se hodnotil nedělní program.

Pokud se ke mně dostalo několik leporel, prodala jsem jich část v kostele při prohlídkách, několik jsem jich věnovala zdarma, dvě mám uschované pro kroniku. Podobně tomu bylo s těmi letáčky. Kde skončily ostatní nevím, ke mně se nedostaly. Peníze, které jsem utržila, jsem proti dokladu předala na obecní úřad, jsou na zvláštním účtu spolu s ostatními ve prospěch našich historických památek. Kdy se použijí, to je zatím ve hvězdách.

Z tohoto úhlu pohledu vidím průběh oslav já. Blaží mě alespoň, že co jsem si předsevzala a co jsem mohla ovlivnit, jsem s ohledem na své možnosti s vypětím všech sil splnila. A teď už se těším na odpočinek v nemocnici. Výstavy ještě pokračovaly a měla jsem už v domě malíře, protože jsem si naplánovala malování celého domu. Příští čtvrtek až sobotu mě ještě čeká závěr prací, takže rehabilitace v nemocnici bude vskutku zasloužená.

Děkuji za vstřícnost k prodeji několika sborníků „Pohled na Žehuň a okolí v průběhu věků“ ve vašem muzeu. Návštěvníků v našem historickém areálu se mezi jiným také ptám, zda už navštívili vaše muzeum keltů. 10 výtisků přijal ke komisnímu prodeji za stejných podmínek, jaké nabízíš Ty, ředitel Polabského muzea PhDr. Jan Vinduška. Požádám Helenku, zda by byla ochotná, až přijede do Žehuně autem, zastavit se u mne k jejich vyzvednutí.

Čekám, že po třítydenním pobytu na rehabilitačním oddělení nemocnice v Městci Králové, kam nastupuji 10. září, se moje pohybová aktivita natolik zlepší, že snad budu moci absolvovat obě turistické trasy - tu vaši i naši. Zatím bych to nezvládla.

Panu starostovi jsem sdělila, že jsem sborník k oslavám předala osobně Tobě i Tvé mamince pro kroniku obce Dobšice i Pepíkovi Vaničkovi, pokladníku Českého rybářského svazu, od kterého jsme také získali před časem příspěvek na kostnici 1 000 Kč.

S přáním pohody celé rodině - Ludmila Tvrdíková.“